

12, 6320. कान्दिभूत = पलायित ÇKDr. nach einem Purāṇa. — Das Wort scheint aus का दिशम् nach welcher Weltgegend (soll ich mich wenden) gebildet worden zu sein; vgl. कान्दिशीक und Verbindungen wie विसंज्ञा भेजिरे दिशः MBh. 3, 11113.

कान्दिशीक adj. dass. gaṇa मयूरव्यंसकादि zu P. 2, 1, 72. AK. 3, 1, 42. H. 366.

कान्यकुब्ज n. = कान्यकुब्ज N. pr. einer Stadt Trik. 2, 1, 13. H. 973, v. l. MBh. 1, 6651. 3, 11044 (p. 571). 13, 216. R. 1, 34, 37 (s. corrig.). PAÑKAT. 244, 22. RĪGĀ-TAR. 4, 135. 3, 265. Bhāg. P. 6, 1, 21. कान्यकुब्ज-विषय Hir. 39, 17. कान्यकुब्जो f. eine Fürstin oder eine Bewohnerin von Kāñjakubja P. 4, 1, 78, Sch.

कान्यज्ञा f. ein best. Parfum (s. नाली) ÇABDAK. im ÇKDr.

कापट्य patron. von कापटु (का + पटु ungeschickt?) gaṇa शार्ङ्गरवादि zu P. 4, 1, 73. f. कापटवी ebend. कापटवै und कापटवी 4, 1, 78, Sch. Davon adj. कापटवक von den Kāpaṭava herrührend 4, 3, 80, Sch.

कापटिक (von कपट) 1) adj. betrügerisch, hinterlistig MED. k. 180. — 2) m. a) = ग्रन्थमर्मज्ञ MED. a flatterer, a parasite WILS. — b) Schüler MED.

कापट्य (wie eben) n. Schelmerei, Betrügerei ÇKDr. WILS.

कापथ (1. का + पथ) 1) schlechter Weg, schlechte Wege (in übertr. Bed.) P. 6, 3, 104. 108. m. P., Sch. Vop. 6, 94. AK. 2, 1, 17. GAUṢA beim Sch. zu H. 984. MED. th. 18. n. H. 984. आस्थातुं कापथे दुःखं विषमे बहुकाण्टकम् R. 2, 108, 7. कापथेन प्रवर्तनम् 5, 86, 2. — 2) n. die wohlriechende Wurzel von Andropogon muricatus Retz. AK. 2, 4, 5, 30. MED. Vgl. इष्टकापथ. — 3) m. N. pr. eines Dānava HARIV. 14287.

कापा f. RV. 10, 40, 3: प्रातर्जरेवे नरूपेव कापया वस्तेर्वस्तेर्यज्ञता मेच्छेयो गृहम्.

कापाटिकै adj. = कापाटिकेव gaṇa शर्करादि zu P. 5, 3, 107.

कापाल (von कपाल) 1) adj. aus Schädeln verfertigt: त्रिभूलमस्त्रं घोरे च कापालमथ कङ्कणम् Viçv. 6, 12. R. 1, 29, 13. — 2) m. a) Anhänger einer best. Çiva'itischen Secte COLEBR. Misc. Ess. 1, 406; s. कापालिक. — b) Cucumis utilissimus Roxb. (कर्कटी) ÇABDAK. und RATNAM. im ÇKDr. — 3) f. ई ein gewandtes Frauenzimmer (विडङ्गा) RĪGĀN. im ÇKDr. — 4) n. eine Art Aussatz (vgl. कपाल 7.) MĀDHAYAK. im ÇKDr.

कापालिक 1) (wie eben) a) adj. oxyt. = कापालिकेव gaṇa शर्करादि zu P. 5, 3, 107. — b) m. Anhänger einer bestimmten Çiva'itischen Secte; hat seinen Namen daher, dass er mit Menschenschädeln sich schmückt und aus Menschenschädeln isst. COLEBR. Misc. Ess. 1, 406. BHARTṚ. 1, 64. PRAB. 53, 5. fgg. (vgl. die deutsche Uebers. S. 172. fg.). KATHĀS. 26, 248. धृतकापालिकव्रता: 19, 74. BURN. Intr. 368. Nach dem TANTRAS. im ÇKDr. auch Bez. einer Mischlingskaste (vgl. कपालिन्). — 2) (vom vorhergeh.) einem Kāpālika eigenthümlich: अहो पुण्यं कापालिकं चरितम् PRAB. 57, 12. कापालिकमिव (mit Kürze, die zum Versmaass stimmt) व्रतं धत्ते PAÑKAT. 1, 239.

कापालिन् m. 1) Bein. Çiva's MBh. 13, 1217; vgl. कपालिन्. — 2) N. pr. eines Sohnes von Kṛṣṇa und der Jaudhisīhīrī HARIV. 9196.

कापिकै (von कपि) adj. f. ई affenartig gaṇa अङ्गुल्यादि zu P. 5, 3, 108.

कापिञ्जल 1) adj. von कपिञ्जल KAUC. 46. — 2) oxyt. patron. von कपिञ्जल v. l. im gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112.

कापिञ्जलादि patron. von कपिञ्जलाद् (क + ञद्) gaṇa कुर्वादि zu P. 4, 1, 151. Davon patron. कापिञ्जलाद्यै ebend.

कापित्य adj. von कपित्य P. 4, 3, 140. — Vgl. पञ्चकापित्य.

कापिल 1) adj. a) dem Kapila (Vishṇu) eigen, ihm gehörig, von ihm herrührend u. s. w.: कापिलं तेज आसाय MBh. 3, 8885. कापिलं ब्रूयमास्थाय R. 1, 41, 3. योगशास्त्रं च निखिलं कापिलं चैव MBh. 12, 12218. उपपुराण MADHUS. in Ind. St. 1, 18. — b) = कपिल bräunlich BHAB. zu AK. ÇKDr. — 2) m. ein Anhänger der Lehre des Kapila H. 862. MBh. 12, 11151. 11182. Ind. St. 1, 430. 2, 235.

कापिलिकै metron. von कपिलिका gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112.

कापिलेय patron. von कपिल oder metron. von कपिला: स ह देवरातो वैश्वामित्र आस तस्यैते कापिलेया बाधवा: AIR. Br. 7, 17. पञ्चशिख MBh. 12, 7886. 7895. fgg. Ind. St. 1, 433. 482.

कापिल्यै von कपिल gaṇa संकाशादि zu P. 4, 2, 80.

कापिवन (von कपिवन) m. N. einer zweitägigen Feier KĀTJ. Ça. 23, 2, 3. Āçv. Ça. 10, 2. Verz. d. B. H. No. 297.

कापिश (von कपिश) 1) n. ein berauschendes Getränk H. 903; vgl. कपिशा, कपिशीका, कापिशायन. — 2) f. ई P. 4, 2, 99. N. pr. einer Gegend WILS.

कापिशायन 1) adj. f. ई aus Kāpiçī kommend u. s. w. P. 4, 2, 99. ०यनं मधु (daher n. Honig bei WILS.), ०यनी दादा (daher f. Traube bei WILS.) Sch. — 2) m. patron. PRAVARĀDHJ. in Verz. d. B. H. 53. — 3) n. a) ein berauschendes Getränk TRIK. 2, 10, 14. H. 902. Çiç. 10, 4. VAIÇ. beim Sch. das. Vgl. कपिशा, कपिशीका, कापिश. — b) Gottheit DHAR. im ÇKDr.

कापिशेय metron. von कपिशा, ein Piçāka TRIK. 4, 1, 74.

कापिष्ठल patron. von कपिष्ठल; DURGA zu NIR. 4, 14 sagt von sich: अहं च कापिष्ठलो वासिष्ठः. m. pl. N. pr. eines Volksstammes VARĀH. BH. S. 14, 4 in Verz. d. B. H. 240. Vgl. Καπιष्ठολοι ARR. Ind. 4, 8.

कापिष्ठलायन adj. von कपिष्ठल P. 8, 3, 91. VĀRTT., Sch. (कपि०).

कापिष्ठलि patron. von कपिष्ठल gaṇa क्रौड्यादि zu P. 4, 1, 80. 8, 3, 91, Sch. ebend. VĀRTT., Sch. Dazu f. कापिष्ठल्यो gaṇa क्रौड्यादि.

कापिष्ठिकै adj. = कपिष्ठिकेव v. l. im gaṇa शर्करादि zu P. 5, 3, 107.

कापी f. 1) N. pr. eines Frauenzimmers, f. zu काप्य (vgl. काप्य d. i. काप्य v. l. für काव्य im gaṇa शार्ङ्गरवादि zu P. 4, 1, 73); कापीपुत्र N. eines Lehrers BṚH. Ār. Up. 6, 5, 1. — 2) N. pr. eines Flusses VP. 183.

कापुरुष (1. का + पुरु) P. 6, 3, 106. Vop. 6, 94. 1) m. ein elender Mann, Feigling: शत्रोर्विषयातवीर्यस्य वचनीयस्य विक्रमैः । पश्यतो युद्धबुद्धो ऽहं कृतः कापुरुषस्त्वया ॥ R. 6, 89, 5. सुसंतुष्टः कापुरुषः स्वल्पकेनापि तुष्यति PAÑKAT. 1, 31. 168. मेधाविनश्च मरुषाः समरेषु भूराः । स्त्रीसंनिधौ परमकापुरुषा भवन्ति ॥ 207. V. 89. 136, 12. Hir. Pr. 30. 13, 19. 26, 1. 1, 82. im Gegens. zu सत्पुरुष 93. — 2) adj. elend, feig: स्त्रीषु शौर्यमनायासु परदारप्रघर्षक । कृत्वा कापुरुषं कर्म भूरो ऽहमिति मन्यसे ॥ R. 6, 88, 13.

कापुरुष्य (von कापुरुष) n. Feigheit gaṇa ब्राह्मणादि zu P. 5, 1, 124.

काप्ये (von कपि) 1) adj. f. ई einem Affen eigenthümlich HALIS. im ÇKDr. कश्चिन्नु खलु काप्येयौ सैव ते चलचित्ता R. 6, 111, 19. — 2) patron. von कपि, wenn kein आङ्गिरस gemeint ist, P. 4, 1, 107, Sch. (vgl. 122). Ind. St. 1, 32. 216. 262. Vgl. काप्य. — 3) n. Affenart P. 5, 1, 127.